

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Needful s.r.o.**, se sídlem Lidická 1875/40, Brno, zast. Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou, se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Městský úřad Židlochovice**, se sídlem Masarykova 100, Židlochovice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2025, č. j. 31 A 66/2025-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobou na ochranu proti nečinnosti se žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhala, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí ve věci přestupku vedeného u žalovaného pod sp. zn. OSDD/202074/2024-TL.

[2] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl. Za stěžejní považoval zodpovězení otázky, jak nahlížet na dvě podání ze dne 25. 6. 2024 a 3. 7. 2024, která byla učiněna proti příkazu žalovaného jako odpor a žalovanému odeslána z datové schránky fyzické osoby J. K.. Krajský soud vysvětlil, že podání učiněné z datové schránky třetí osoby je přičitatelné této osobě a nelze jej považovat za podání účastníka řízení (zde žalobkyně), pokud nebylo doloženo oprávnění této třetí osoby jednat jejím jménem. Žalovaný tedy správně vyzval žalobkyni k doložení plné moci uvedené třetí osoby ve vztahu k podání ze dne 25. 6. 2024 (dále také jen „první odpor“).

Jelikož plná moc nebyla předložena, bylo nutné na toto podání pohlížet jako na podání osoby neoprávněné. Žalovaný k němu tudíž nemohl přihlídnout.

[3] Za podání učiněné samotnou žalobkyní bylo možné považovat až druhé z podání ze dne 3. 7. 2024 (dále také jen „druhý odpor“), které bylo opatřeno elektronickým podpisem jednatele žalobkyně. Toto podání však bylo opožděné, neboť lhůta k podání odporu proti příkazu uplynula již dne 2. 7. 2024. Krajský soud poukázal na to, že podle ustálené judikatury nelze pozdější podání považovat za odstranění vad podání předchozího, pokud nebylo prokázáno oprávnění osoby, prostřednictvím jejíž datové schránky bylo učiněno první podání, k zastupování účastníka řízení.

[4] Krajský soud sice připustil, že prvotní výzva, kterou žalovaný učinil žalobkyni dne 28. 6. 2024 (č. j. MZi-2024/52117-8; dále jen „první výzva“), byla formulována poněkud nejasně, neboť v ní žalovaný vyzval žalobkyni k doplnění podání ze dne 25. 6. 2024 vzhledem k tomu, že nebylo učiněno z datové schránky žalobkyně a nebylo ani podepsáno jednatelem společnosti Ing. Bc. Miroslavem Chytilým prostřednictvím uznávaného elektronického podpisu. Nicméně následná výzva ze dne 10. 7. 2024, č. j. MZi-2024/52117-9 (dále jen „druhá výzva“), kterou žalovaný žalobkyni vyzval k doložení plné moci třetí osoby, z jejíž datové schránky bylo podání ze dne 25. 6. 2024 učiněno, již byla jednoznačná a obsahovala také poučení o následcích jejího nesplnění. Za této situace se již žalobkyně nemohla oprávněně domnívat, že vadu prvního odporu odstranila doplněním uznávaného elektronického podpisu k druhému odporu. Krajský soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že druhý odpor žalobkyně podala opožděně, příkaz se stal pravomocným, žalovaný tedy neměl povinnost v řízení o přestupku pokračovat, a z tohoto důvodu nemohl být ani nečinný.

II.

[5] Proti napadenému rozsudku nyní žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti a následně i v replice k vyjádření žalovaného namítá, že krajský soud nesprávně posoudil, zda byl odpor proti příkazu podán řádně a včas. Podle stěžovatelky šlo v případě obou odporů souhrnně o jediné podání, jehož vadou byla absence podpisu jejího jednatele, přičemž tuto vadu odstranila přesně v souladu s první výzvou žalovaného. Doplnění podpisu proto mělo mít zpětné účinky a první odpor měl být posouzen jako odpor řádný a podaný v zákonné lhůtě. Krajský soud však obě podání, tedy jak ze dne 25. 6. 2024, tak i ze dne 3. 7. 2024 posoudil izolovaně, což stěžovatelka považuje za nepřiměřený formalismus.

[7] Stěžovatelka má za to, že krajský soud nesprávně interpretoval a aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu. Namítá, že krajským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2024, č. j. 5 As 211/2024-32, na věc nedopadá, protože v tam projednávané věci šlo o situaci, kdy dvě podání nebyla vzájemně nijak propojena, a účastník neprojevil vůli vady odstranit. Naopak v jejím případě byla souvislost obou podání zjevná, žalovaný určil v první výzvě, v čem vada spočívá, stanovil lhůtu k jejímu odstranění a stěžovatelka tuto vadu ve stanovené lhůtě odstranila.

pokračování

[8] Stěžovatelka se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2022, č. j. 10 As 346/2021-38, z něhož dovozuje, že absence podpisu na podání je odstranitelnou vadou a že postupem, jakým se takový vada odstraní, je doplnění podpisu po výzvě k odstranění této vady. Stěžovatelka tedy nerozumí tomu, proč krajský soud tento princip neaplikoval i v jejím případě, ačkoliv správní orgán výzvu k doplnění podpisu vydal a stěžovatelka postupovala přesně podle ní, neboť podpis svého jednatele připojila k podání ze dne 3. 7. 2024.

[9] Stěžovatelka polemizuje i s použitím závěrů vyplývajících z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2025, č. j. 2 As 28/2025-24. Má za to, že závěr o přičitatelnosti podání držiteli datové schránky nebrání tomu, aby byla vada podání zhojena právě doplněním podpisu samotného účastníka. Jakmile žalovaný obdržel (druhý) odpor opatřený uznávaným elektronickým podpisem jednatele stěžovatelky, měl jej přijmout jako podání samotné stěžovatelky. Nebyl tedy důvod požadovat předložení plné moci osoby, z jejíž datové schránky bylo toto podání odesláno.

[10] S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, stěžovatelka uvádí, že je-li podání opatřeno podpisem samotného účastníka řízení, má na něj být nahlíženo jako na úkon nezastoupené osoby, a to i tehdy, bylo-li odesláno z datové schránky jiné osoby. V situaci, kdy správní orgán již disponoval odporem podepsaným jednatelem stěžovatelky, bylo podle ní nadbytečné a právně neopodstatněné nadále trvat na doložení plné moci udělené osobě, z jejíž datové schránky bylo podání odesláno.

[11] Stěžovatelka uzavírá, že první odpor ze dne 25. 6. 2024 splňoval všechny materiální náležitosti, bylo zřejmé, proti kterému příkazu směřuje, v jaké věci je činěn a že představuje projev vůle samotné stěžovatelky. Nepřiznat takovému odporu právní účinky považuje za přepjatý formalismus. Krajský soud proto podle ní nesprávně posoudil otázku včasnosti a účinnosti odporu, a tím i otázku nečinnosti žalovaného.

III.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem a uvádí, že vedl se stěžovatelkou již několik přestupkových řízení a z jeho činnosti je mu známo, že stěžovatelka využívá nejrůznějších obstrukčních taktik, aby se vyhnula postihu za spáchaný přestupek.

IV.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jedinou spornou otázkou v nyní projednávané věci je, zda krajský soud správně posoudil, že první odpor (ze dne 25. 6. 2024) podala osoba neoprávněná (J. K.) a druhý odpor

(ze dne 3. 7. 2024) učiněný z datové schránky J. K. nelze považovat za doplnění prvního odporu učiněného z téže datové schránky, a tudíž že druhý odpor byl podán opožděně.

[16] Pro přehlednost Nejvyšší správní soud shrnuje podstatné skutkové okolnosti případu vyplývající ze správního spisu. Žalovaný příkazem ze dne 13. 6. 2024, č. j. MZi-2024/52117-7 (dále jen „příkaz“), uznal stěžovatelku vinnou, že se dopustila přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona ř. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), tím, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Za to žalovaný stěžovatelce uložil pokutu ve výši 2.000 Kč. Stěžovatelku současně poučil, že proti příkazu lze podat do 8 dnů ode dne jeho oznámení odpor. Příkaz byl stěžovatelce do její datové schránky doručen dne 24. 6. 2024.

[17] Z datové schránky fyzické osoby J. K., bylo žalovanému doručeno dne 25. 6. 2024 podání označené jako „zpráva od p chýtila“, jehož obsahem byl odpor proti příkazu. Žalovaný první výzvou stěžovatelku vyzval, aby doplnila toto podání ve lhůtě pěti dnů, neboť nebylo podepsáno jednatelem společnosti Ing. Miroslavem Chytilým prostřednictvím uznávaného elektronického podpisu, ani učiněno ze stěžovatelčiny datové schránky. Dne 3. 7. 2024 bylo žalovanému opět z datové schránky J. K. doručeno podání s tímž obsahem jako první odpor, avšak tentokrát již obsahovalo uznávaný elektronický podpis jednatele stěžovatelky. Druhou výzvou pak dne 10. 7. 2024 žalovaný stěžovatelku vyzval, aby doložila plnou moc udělenou jí panu J. K., z jehož datové schránky byl učiněn první odpor. Na tuto výzvu stěžovatelka nereagovala. Žalovaný tudíž přípisem ze dne 2. 8. 2024 stěžovatelce sdělil, že příkaz je od 3. 7. 2024 pravomocný a od 3. 8. 2024 vykonatelný, neboť s ohledem na skutečnost, že ve stanovené lhůtě nedoložila plnou moc ke svému zastupování J. K. v řízení o přestupku, k prvnímu odporu ze dne 25. 6. 2024 nepřihlédl.

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově obdobnými případy se již v minulosti zabýval, aniž v souzené věci shledává důvod, pro který by bylo třeba se od svých dříve vyslovených závěrů odchýlit.

[19] V rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 22/2018-30, byla řešena situace, kdy byl odpor proti příkazu podán z datové schránky právnické osoby, avšak byl učiněn jménem účastníka-fyzické osoby. V tomto případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odporu nesvědčila fikce podpisu účastníka ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ale byl přičitatelný právnické osobě, prostřednictvím jejíž datové schránky byl učiněn. Odpor byl tudíž v tehdejšímu případě posouzen jako podaný osobou neoprávněnou.

[20] Stejně tak v rozsudku ze dne 24. 7. 2024, č. j. 6 As 20/2024-27, Nejvyšší správní soud dovodil, že podání je přičitatelné osobě, z jejíž datové schránky byla datová zpráva odeslána. V daném případě se jednalo o odpor podaný z datové schránky jiné osoby než účastníka řízení (pachatele přestupku). Takto učiněný odpor podle kasačního soudu nebylo možné považovat za bezvadný, vadou však nebyl nedostatek formy podání, které by v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu muselo být potvrzeno nebo doplněno. Nejvyšší správní soud za nedostatek považoval absenci průkazu zastoupení účastníka osobou, z jejíž datové schránky

pokračování

byl odpor učiněn. Takovou vadu je třeba odstranit výzvou podateli k doložení plné moci opravňující jej jednat za pachatele přestupku (účastníka řízení).

[21] Nejvyšší správní soud přejal právě uvedené závěry i ve svém usnesení ze dne 12. 8. 2025, č. j. 2 As 28/2025-24. V tam projednávané věci šlo o obdobný skutkový stav jako v té nynější. Odvolání proti rozhodnutí o přestupku bylo podáno z datové schránky třetí osoby bez uznávaného elektronického podpisu (správní orgán je proto zamítl jako nepřípustné) a následně bylo doplněno uznávaným elektronickým podpisem jednatelky žalobkyně, to však až po lhůtě pro podání odvolání (toto odvolání tudíž bylo zamítnuto pro opožděnost).

[22] S ohledem na shora uvedené lze pro účely posouzení výše nastolených sporných právních otázek shrnout, že první odpor učiněný z datové schránky J. K. byl přičitatelný právě této fyzické osobě, která však nebyla účastníkem řízení. Žalovaný postupoval zcela správně, jestliže na tento odpor nenahlížel jako na podání, které by v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu muselo být potvrzeno, ale v souladu s výše citovanou judikaturou vyzval (druhou výzvou) J. K. k doložení plné moci opravňující jej jednat jménem stěžovatelky, jelikož právě v absenci plné moci mohl spočívat nedostatek tohoto podání, pokud mělo být učiněno v jejím zastoupení. Takovou plnou moc však stěžovatelka, ani její „zástupce“ J. K. nepředložili, tudíž neprokázali, že vlastník datové schránky skutečně jednal jako stěžovatelčin zástupce. Jinými slovy, první odpor byl s ohledem na všechny skutkové okolnosti případu učiněn osobou k tomu neoprávněnou.

[23] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že první odpor byl pouze elektronickým podáním bez podpisu, který byl následně doplněn druhým odporem obsahujícím již uznávaný elektronický podpis stěžovatelčina jednatele. Tato úvaha je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba rozlišovat mezi odstraněním vad podání učiněného samotným účastníkem a situací, kdy určité podání činí osoba, aniž by k tomu v řízení byla prokazatelně oprávněna a aniž by současně byla účastníkem řízení. Jak již shora uvedeno, Nejvyšší správní soud zastává ve své judikatuře názor, že podání, které je učiněno z datové schránky jiné osoby bez doložení zastoupení, nelze považovat za úkon účastníka ani tehdy, je-li později z téže datové schránky učiněno další podání opatřené již zaručeným elektronickým podpisem účastníka (viz rozsudek ze dne 3. 12. 2024, č. j. 5 As 211/2024-32). Druhé podání je sice nepochybně podáním účastníka, avšak zachovává si svou samostatnost, a nelze jej tedy chápat jako doplnění původního (účastníkem nepodepsaného) podání. V souzené věci tudíž první a druhý odpor nelze považovat za jedno (opravené) podání, jak se stěžovatelka mylně domnívá. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že první odpor nelze stěžovatelce přičítat a byl podán osobou k tomu neoprávněnou, neboť stěžovatelka nedoložila, že osoba (J. K.), která jej ze svojí datové schránky učinila, jednala jejím jménem.

[24] Teprve druhý odpor (ze dne 3. 7. 2024) byl úkonem, který učinila samotná stěžovatelka, neboť ten, byť byl také učiněn prostřednictvím datové schránky opakovaně zmiňované třetí osoby, byl již podepsán uznávaným elektronickým podpisem stěžovatelčina jednatele. Tento odpor však byl učiněn po uplynutí zákonné lhůty k podání odporu (§ 150 odst. 3 správního řádu), která uplynula dne 2. 7. 2024. Tento druhý odpor tudíž byl opožděný. Jak shora uvedeno, nejednalo se o doplnění prvního odporu, nýbrž o nové, samostatné stěžovatelčino podání učiněné po zákonem stanovené lhůtě. Pokud tedy

žalovaný nepokračoval v řízení o přestupku, nebyl přesto nečinný. Uvedené řízení bylo ukončeno vydáním příkazu, proti němuž stěžovatelka v zákonem stanovené lhůtě nepodala odpor. Ani v uvedené se krajský soud nedopustil nesprávného posouzení.

[25] Nejvyšší správní soud nemůže stěžovatelce přisvědčit ani v tom, že na její případ nelze aplikovat závěry výše zmíněného rozsudku č. j. 5 As 211/2024-32. V jeho odst. [14] pátý senát vyslovil, že *„nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že jí podaný odpor byl pouze deklaratorním jednáním doplňujícím podpis na prvotním podání pana M. Pro tento argument nelze nalézt oporu v zákoně ani v judikatuře. Naopak, Nejvyšší správní soud se shoduje s žalovaným, který za jedinou chybějící náležitost podání pana M. nepovažoval podpis stěžovatelky, ale doložení oprávnění jednat stěžovatelčím jménem. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že na podání pana M. je potřeba nahlížet jako na podání přičitatelné právě panu M., který je fyzickou osobou, pro niž byla zřízena datová schránka, ze které byl podaný odpor odeslán.“* Na tento rozsudek správně poukázal také krajský soud a z uvedené citace je zřejmé, že v něm byla řešena skutkově shodná situace jako i v souzené věci. Není tudíž žádný důvod jeho závěr nevztáhnout i na nynější případ. Jiným slovy, první a druhý odpor představují i v dané věci samostatná podání, která je takto také třeba nahlížet jak z hlediska posouzení jejich náležitostí, tak i jejich včasnosti s ohledem na běh zákonných lhůt.

[26] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že na její věc dopadají závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, jehož právní věta zní: *„Byla-li žaloba podána zmocněncem jménem zmocnitele (procesní úkon byl zjevně činěn za jiného), je zákonnou povinností zmocněnce doložit soudu oprávnění zmocnitele zastupovat. Pokud tuto zákonnou povinnost zmocněnec přes výzvu soudu nesplní, je soud oprávněn žalobu odmítnout pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by byl povinen vyzývat ke splnění této povinnosti vedle zmocněnce i samotného zmocnitele.“* Rozšířený senát se tudíž zabýval zcela jinými otázkami, a to tím, komu má být zaslána výzva k odstranění nedostatku průkazu plné moci v případě, kdy podání bylo nepochybně učiněno zástupcem účastníka, aniž však tento předložil plnou moc opravňující jej tohoto účastníka zastupovat. O to v souzené věci nešlo. V nynějším případě není sporu o tom, že stěžovatelka první odpor nepodepsala, ale ten byl podepsán pouze J. K. ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, z jehož datové schránky byl učiněn a jemuž byl při absenci průkazu plné moci k zastupování stěžovatelky přičitatelný. Pro úplnost zbývá dodat, že ač žalovaný výzvu k odstranění této vady (druhou výzvu) učinil a tuto zaslal jak stěžovatelce samotné, tak i jejímu potenciálnímu zástupci, žádný z nich na tuto výzvu nereagoval, a první odpor tudíž nebyl učiněn ani stěžovatelkou samotnou, ani jejím zmocněným zástupcem. Nebylo k němu proto možno přihlížet.

[27] Odkazuje-li pak stěžovatelka na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2022, č. j. 10 As 346/2021-38, pak ani jeho závěry nejsou v souzené věci beze zbytku použitelné. Jakkoliv v tomto rozsudku mj. uvedl, že *„[n]edostatek podpisu (žaloby) je však odstranitelnou vadou podání“*, čehož se stěžovatelka dovolává, současně v něm upozornil i na to, že *„je-li takové podání [jímž se disponuje předmětem řízení podle § 37 odst. 2 s. ř. s.] odesíláno datovou zprávou, není zapotřebí, aby bylo podepsáno, pokud je odesláno z datové schránky toho, kdo je činí. Pokud by tedy žaloba byla odeslána soudu z datové schránky stěžovatelky, případně jejího zástupce, považoval by ji soud za podepsanou.“* Zbývá dodat, že

pokračování

v tam posuzovaném případě se jednalo o jinou skutkovou situaci, než nastala v souzené věci (blíže viz odst. 20. napadeného rozsudku). Ostatně ani ve stěžovatelčině případě krajský soud nevyslovil, že druhý odpor nebyl podáním přičitatelným stěžovatelce, právě naopak, avšak tento druhý odpor, který byl opatřen uznávaným elektronickým podpisem stěžovatelčina jednatele (byť podaným shodně jako první odpor prostřednictvím datové schránky třetí osoby), byl již učiněn po uplynutí lhůty k podání odporu proti příkazu, tedy opožděně.

[28] Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud se nedopustil pochybení v právním posouzení věci, neboť první odpor proti příkazu byl podán osobou k tomu neoprávněnou a druhý odpor byl učiněn opožděně. Žalovaným vydaný příkaz tedy nabyl právní moci marným uplynutím zákonné lhůty pro podání odporu a žalovaný nebyl nečinný. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

V.

[29] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu